

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **J. A.**, zastoupený Mgr. Radkem Vachtlem, advokátem se sídlem Římská 32, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 6. 1. 2010, čj. O-451398/74343/2008/ÚPV, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Plzeňský prazdroj a.s.**, se sídlem U Prazdroje 7, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2013, čj. 8 A 56/2010 – 149,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 30. 8. 2007 přihlášku ochranné známky - slovního označení „PILSENER ADLER QUELL“; k této přihlášce ochranné známky podala osoba zúčastněná na řízení námitky. Úřad průmyslového vlastnictví rozhodnutím ze dne 12. 11. 2008, sp. zn. O-451398, zamítl tyto námitky proti zápisu uvedené ochranné známky do rejstříku ochranných známek s odůvodněním, že přihlašované slovní označení není shodné nebo podobné s namítanými označeními ochranných známek národní (č. X), mezinárodní (X) a ochrannou známkou Společenství (X), všechny ve znění „PILSENER URQUELL“,

kteřé jsou s dřívějším právem přednosti zapsány pro „pivo“ ve třídě 32 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Proti tomuto rozhodnutí podala osoba zúčastněná na řízení rozklad.

[2] O rozkladu rozhodl předseda Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „žalovaný“) v záhlaví uvedeným rozhodnutím tak, že námitkám proti zápisu slovního označení „PILSENER ADLER QUELL“ do rejstříku ochranných známek podle § 7 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon o ochranných známkách“), vyhověl a přihlášku k zápisu této ochranné známky zamítl.

[3] Proti tomuto rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u městského soudu, v níž především tvrdil, že historická práva ke známce jednoznačně svědčí žalobci, popsal důvody a historické souvislosti, z nichž tento závěr dovozuje a navrhl provedení důkazů.

[4] Městský soud nejprve rozsudkem ze dne 26. 4. 2012, čj. 8 A 56/2010 – 113 žalobu zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 8. 2012, čj. 1 As 103/2012 – 24, rozsudek městského soudu zrušil pro jeho nepřezkoumatelnost. V dalším řízení vydal městský soud v záhlaví specifikovaný rozsudek, kterým žalobu opět zamítl.

II.

Odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu

[5] Nejprve se městský soud v odůvodnění svého rozsudku vyjádřil k argumentu žalobce, že je vlastníkem nemovitostí zapsaných na LV 1198 v k. ú. Senec u Plzně. Soud konstatoval, že tato námitka je irelevantní, neboť takové tvrzení nemá na přezkoumávané řízení o přihlášce slovního označení „PILSENER ADLER QUELL“ k zápisu do rejstříku ochranných známek žádný vliv. Za nedůvodnou považoval soud také žalobní námitku žalobce, že se žalovaný touto skutečností vůbec nezabýval; žalobce totiž žalovanému v průběhu správního řízení nepředložil příslušný výpis z katastru nemovitostí. Stejně tak nedodal ani článek Evy Cironisové „Plzeňský společenský pivovar Prior“, proto se s ním žalovaný taktéž nemohl vypořádat. Městskému soudu se přitom nepodařilo si tento článek pořídit ani z dostupných internetových zdrojů.

[6] Městský soud dále rozsáhle citoval informace o historii tehdejšího Plzeňského společenského pivovaru, které si sám vyhledal z dostupných zdrojů na internetu.

[7] Soud dále uvedl, že se žalovaný správně vypořádal se všemi kritérii záměny přihlašované ochranné známky ve smyslu § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Pro posouzení zaměnitelnosti porovnávaných označení přitom nebyla relevantní historie Plzeňského společenského pivovaru Prior ani historický vývoj obou porovnávaných označení.

[8] Podle městského soudu osoba zúčastněná na řízení prokázala dobré jméno její slovní ochranné známky „PILSNER URQUELL“ podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o

pokračování

ochranných známkách, ze kterého by užívání napadeného označení nepoctivě těžilo nebo mu bylo na újmu.

[9] Námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného považoval městský soud za nedůvodnou, neboť žalovaný se v souladu se správním řádem zabýval vším, co vyšlo v řízení najevo, a neporušil zásadu zneužití správního uvážení upravenou v § 2 odst. 2 správního řádu.

[10] Městský soud na závěr uvedl, že pro námitkové řízení ve smyslu § 25 zákona o ochranných známkách platí zásada koncentrace řízení. Toto pravidlo se sice týká namítajícího a nikoliv přihlašovatele, nicméně nelze je ve vztahu k přihlašovateli vykládat tak, že je povinností žalovaného upozorňovat na chybějící listiny a vyzývat jej k jejich předkládání.

III.

Shrnutí argumentů kasační stížnosti

[11] Proti rozsudku městského soudu brojil žalobce (stěžovatel) kasační stížností, ve které navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, a to z důvodů vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a nepřezkoumatelnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[12] Stěžovatel uvedl, že podle závazného názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v jeho zrušovacím rozhodnutí, má být těžiště rozhodování městského soudu směřováno do řádného průběhu správního řízení vedeného žalovaným. Jednotlivá skutková tvrzení a důkazy přitom byly stranami předloženy již v řízení před žalovaným, který byl povinen se s nimi vypořádat. Připomněl, že účelem správního soudnictví není vytváření tří až čtyřstupňového systému rozhodování, ale umožnění přezkumu postupu správního orgánu nezávislým soudem. Nebezpečí libovůle správního orgánu spatřoval stěžovatel v absenci jakýchkoliv úvah správního orgánu ohledně stanoviska žalobce k podaným námitkám osoby zúčastněné na řízení, podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) a b) zákona o ochranných známkách.

[13] Dále stěžovatel zpochybnil zaměnitelnost jím přihlašované ochranné známky s ochrannou známkou „PILSNER URQUELL“. Upozornil, že primárním důvodem nezapsání ochranné známky do rejstříku bylo možné parazitování na dobré pověsti vlastníka dříve zapsané ochranné známky. Jelikož zákonná úprava předpokládá při aplikaci tohoto důvodu, že užíváním přihlašovaného označení by bylo nepoctivě těženo z rozlišovací způsobilosti nebo z dobrého jména starší ochranné známky, je zřejmé, že aplikace tohoto důvodu v sobě nepochybně zahrnuje také historické aspekty související s přihlašovanou známkou. Historický vývoj jím přihlašované známky přitom stěžovatel podrobně popsal ve svých podáních, stejně jako souvislost s nemovitým majetkem, který vlastnil. Za podstatnou oponenturu ohledně historických práv a dlouhodobosti ochrany té které ochranné známky považoval článek v Západočeském historickém sborníku.

[14] Žalovaný podle stěžovatele postupoval v rozporu s § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se pečlivě zabýval tvrzením jednoho z účastníků a tvrzení druhého účastníka ponechal téměř bez povšimnutí. Pokud rozhodující orgán historické souvislosti přihlašované ochranné známky označil za irelevantní a tedy se jimi nezabýval, takové rozhodnutí nemá oporu ve spisech.

[15] Stěžovatel zpochybnil postup městského soudu, který vlastní iniciativou doplňoval dokazování o historické rešerše získané z veřejných zdrojů a nahrazoval tak činnost správního orgánu. Městský soud tak nepostupoval v souladu se závazným pokynem Nejvyššího správního soudu. Pokud by navíc městský soud dospěl k závěru, že se žalovaný řádně nevypořádal s důkazy předkládanými žalobcem, nelze s ohledem na kasační charakter tohoto řízení tuto vadu nahrazovat vlastní činností soudu, ať již v podobě doplnění dokazování či vypracování perfektní podoby svého rozhodnutí.

[16] Žalobce uzavřel, že žalovaný se ve svém rozhodnutí nevypořádal s jím předloženými důkazy, z důvodu čehož jeho rozhodnutí trpí nezhojitelnými vadami a jako takové mělo být bez dalšího zrušeno.

IV.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[17] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že považuje námitky stěžovatele za nedůvodné s tím, že městský soud postupoval v souladu s pokyny Nejvyššího správního soudu. Městský soud v napadeném rozsudku řádně zdůvodnil, proč údajné historické souvislosti doložené listem vlastnictví odmítl, a proč nebylo nutné se jimi zabývat, a sice z důvodů: (i) uvedená námitka je irelevantní v daném známkoprávním řízení, (ii) výpis z katastru žalobce nikdy nepředložil ani v průběhu správního řízení, ani v průběhu řízení o správní žalobě.

[18] Pro úplnost osoba zúčastněná na řízení vysvětlila, proč je dle jejího názoru třeba považovat námitku žalobce týkající se historických souvislostí za irelevantní.

[19] Soud se podle názoru osoby zúčastněné na řízení správně nezabýval článkem Evy Cironisové, neboť tento článek mu nebyl předložen a navíc jej ani nelze považovat za důkaz, jelikož se jedná o pouhý druhotný informační pramen. Osoba zúčastněná na řízení se dále domnívá, že skutečnosti v tomto článku uvedené přináší argumenty pro posouzení věci zcela nerozhodné a irelevantní.

[20] Osoba zúčastněná na řízení dále uvedla, že úprava řízení o námitkách obsažená v § 26 odst. 3 zákona o ochranných známkách tvoří lex specialis ve vztahu k správnímu řádu. V § 25 odst. 1 zákona o ochranných známkách se pak projevuje zásada koncentrace řízení. Přiměřeně tomuto postupu je třeba v řízení o námitkách aplikovat ustanovení správního řádu, pokud se týká práv dalšího účastníka řízení (přihlašovatele) předkládat důkazy a

pokračování

vyjádření ve věci. V této souvislosti osoba zúčastněná na řízení uvedla, že stěžovatel v předmětném řízení vůbec nepředložil důkazy, na které se odvolával.

[21] V otázkách zaměnitelnosti předmětných ochranných známek a parazitování na dobré pověsti vlastníka dříve zapsané známky se osoba zúčastněná na řízení ztotožnila s názory obsaženými v odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu. Domnívala se také, že městský soud v rozsudku respektoval pokyny uvedené ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu.

[22] Na základě výše uvedeného osoba zúčastněná na řízení navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

V.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[23] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost.

[24] Předmětem přezkumu napadeného rozsudku městského soudu byla zejména otázka, zda městský soud postupoval v souladu se závazným právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 103/2012 – 24. V této souvislosti Nejvyšší správní soud zejména posuzoval, jestli se městský soud řádně zabýval žalobní námitkou spočívající v tom, že se žalovaný dopustil namítaného porušení § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu z důvodu, že se nezabýval vyjádřením stěžovatele obsahujícím historické souvislosti přihlašované ochranné známky „PILSNERER ADLER QUELL“. S tím pak souvisí posouzení otázky, zda žalovaný správně zhodnotil naplnění podmínek podle § 7 odst. 1 písm. a) a b) zákona o ochranných známkách.

[25] Kasační stížnost není důvodná.

[26] Stěžovatel ve své kasační stížnosti zpochybnil závěr žalovaného o existenci nebezpečí záměny mezi jím přihlašovaným označením „PILSENER ADLER QUELL“ a již existující ochrannou známkou „PILSNER URQUELL“ a o možném parazitování na dobré pověsti vlastníka dříve zapsané ochranné známky. Stěžovatel nebrojí ani tak proti důvodům zamítnutí zápisu ochranné známky uvedeným v napadeném rozhodnutí, za podstatné však v této věci považuje historické souvislosti přihlašované ochranné známky, ke kterým se žalovaný dle názoru stěžovatele nijak nevyjádřil.

[27] Ze správního spisu zdejší soud zjistil, že stěžovatel ve svém vyjádření k námitkám osoby zúčastněné na řízení ze dne 29. 2. 2008 a taktéž ve svém vyjádření k rozkladu ze dne 2. 2. 2009 pod bodem b) rozvedl, že je vlastníkem nemovitostí zapsaných na LV 1198 v k. ú. Senec u Plzně, na kterých se nachází zdroj vody bývalého plzeňského pivovaru tzv. Společenského pivovaru, později působícího pod názvem PRIOR, na jehož tradici hodlá navázat, a to právě pod značkou nyní přihlašované ochranné známky. Dále popsal historii

zmíněného pivovaru, přičemž odkázal na článek Evy Cironisové nazvaný Plzeňský společenský pivovar PRIOR (1896 – 1925) v Západočeském historickém sborníku 3, 1997. Vyjmenoval také jednotlivé ochranné známky, které měl původní pivovar zaregistrované a které obsahovaly výrazy „Pilsner“ a „Quell“, a uvedl, že značky obdobné podobnosti existovaly vedle sebe jako registrované ochranné známky a nebyly považovány za zaměnitelné. Na základě uvedeného stěžovatel uzavřel, že nevidí důvod, proč by nemohl navázat na dřívější tradici pivovaru a proč by přihlašovaná ochranná známka neměla být zapsána.

[28] Žalovaný se v nyní přezkoumávaném rozhodnutí podrobně zabýval námitkami uplatněnými osobou zúčastněnou na řízení podle § 7 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona o ochranných známkách. Pečlivě a přehledně přitom vysvětlil, z jakého důvodu považuje námitky podle § 7 odst. 1 písm. a) a b) za důvodné a z jakého důvodu zamítá námitku podle § 7 odst. 1 písm. c).

[29] V napadeném rozhodnutí žalovaný vycházel z toho, že první přihlašovaná známka národní (č. X), a ochranná známka Společenství (X), obě ve znění „PILSNER URQUELL“, jsou ve smyslu § 3 písm. a) bod 1. a 3. zákona o ochranných známkách, prioritně staršími ochrannými známkami než přihlašované označení. Žalovaný konstatoval, že stěžovatel coby přihlašovatel usiloval o ochranu pro výrobky „pivo“ ve třídě 32 mezinárodního třídění výrobků a služeb, což jsou shodné výrobky, pro něž je již zapsána namítaná ochranná známka č. X a známka č. X. Dále zkoumal podmínku porovnání shodnosti a podobnosti přihlašovaného slovního označení a po podrobném rozboru (str. 8 – 10 rozhodnutí) dospěl k závěru, že srovnávaná slovní označení jsou z fonetického, vizuálního i významového hlediska podobná. Z pohledu § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách dospěl žalovaný k závěru, že existuje pravděpodobnost záměny přihlášeného označení se staršími známkami č. X a č. X ve shodném znění „PILSNER URQUELL“. Zápisem přihlášeného označení by tedy došlo k zásahu do starších práv namítajícího (osoby zúčastněné na řízení). Dále se žalovaný zabýval námitkou spočívající v možném poškození dobrého jména označení osoby zúčastněné na řízení. V této věci uvedl, že vzal v úvahu předložené důkazy osoby zúčastněné na řízení a také pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (viz str. 12 napadeného rozhodnutí žalovaného). Žalovaný dále konstatoval, že k prokázání dobrého jména předložila osoba zúčastněná na řízení řadu v rozhodnutí specifikovaných důkazů, vyjmenoval, které důkazy potvrzují kvality výrobku, a uzavřel, že dobré jméno ochranné známky „PILSNER URQUELL“ na území České republiky pro výrobek „pivo“ osoba zúčastněná na řízení prokázala.

[30] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že žalovaný zjistil skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, při svém rozhodování se striktně držel interpretačních pomůcek stanovených ustálenou judikaturou Soudního dvora EU a provedl analýzu všech relevantních skutečností projednávané věci, čímž zohlednil požadavek celkového posouzení nebezpečí záměny přihlašovaného označení a namítané ochranné známky. Městský soud také podrobně vysvětlil, že se žalovaný nezabýval historickými souvislostmi přihlašované ochranné známky z důvodu jejich irelevantnosti ve vztahu k nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud s hodnocením této námitky městským soudem z převážné většiny souhlasí, což rozvádí níže.

pokračování

[31] Ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu uvádí, že v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu „se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí“. Toto ustanovení interpretoval Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 24. 6. 2010, čj. 9 As 66/2009 – 46, ve kterém uvedl, že „musí být z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a ... jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní věci.“

[32] Zdejší soud si je vědom toho, že žalovaný se v přezkoumávaném rozhodnutí tvrzením stěžovatele týkajícím se zmiňovaných historických souvislostí přihlašované ochranné známky nezabýval výslovně. Souhlasí však s názorem městského soudu, že z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že nashromáždil dostatek důkazů pro posouzení důvodnosti námitek podle § 7 odst. 1 písm. a) a b) zákona o ochranných známkách, přičemž historie Plzeňského společenského pivovaru Prior ani historický vývoj porovnávaných označení zjevně nebyla v dané věci relevantní. Žalovaný také sám ve svém rozhodnutí poznamenal, že pečlivě přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že lpění na doslovném vyjádření se k této námitce by bylo v dané věci, kdy žalovaný jednoznačně a jasně vymezil skutečnosti rozhodné pro posouzení námitek proti zápisu předmětné ochranné známky, přílišným formalismem, který by byl v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Tento závěr neodporuje ani citované judikatuře Nejvyššího správního soudu, neboť z přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného bylo jasně seznatelné, jaké skutečnosti byly pro rozhodování relevantní, z čehož bylo možné dovodit, že jiné okolnosti, tedy ani historický vývoj přihlašované ochranné známky a pivovaru PRIOR, nebyly v této věci rozhodné.

[33] V postupu žalovaného proto nelze spatřovat libovůli, neboť ten postupoval v souladu se zákonem o ochranných známkách a ustálenou soudní judikaturou, své rozhodnutí přesvědčivě odůvodnil. Z rozhodnutí nepochybně vyplývá vše podstatné pro posouzení možnosti záměny dvou označení i možného parazitování na dobré pověsti ochranné známky „PILSNER URQUELL“. Žalovaný tedy v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu zjistil stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje absenci doslovného vypořádání namítaných historických souvislostí za tak závažné pochybení, že by působilo jeho nepřezkoumatelnost.

[34] Nejvyšší správní soud proto dospěl, v souladu s názorem městského soudu, k závěru, že žalovaný postupoval v souladu s § 50 odst. 4 a 68 odst. 3 správního řádu.

[35] Nelze však přisvědčit názoru městského soudu, že se žalovaný nemohl zabývat podklady týkajícími se historických souvislostí přihlašované ochranné známky z důvodu,

že stěžovatel ve stanovené lhůtě nedodal příslušné důkazy – tedy výpis z katastru nemovitostí osvědčující vlastnictví stěžovatele vzpomínaných nemovitostí a článek Evy Cironisové.

[36] V této souvislosti je třeba uvést, že podle § 50 odst. 2 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Ten může na požádání účastníka řízení připustit, v případě, že to nemůže ohrozit účel řízení, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nelze tedy zcela souhlasit s tvrzením městského soudu, že v případě, kdy stěžovatel označil určitý důkaz (v tomto případě např. článek v Západočeském historickém sborníku), avšak tento důkaz nedoložil, nebyl správní orgán povinen se jím zabývat. Pokud by totiž takový důkaz správní orgán považoval za relevantní pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), musel by si jej ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu sám opatřit. Podle § 52 správního řádu dále platí, že *„[ú]častníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“* Správní orgán tedy nemá povinnost navržené důkazy provést, pokud je považuje za nadbytečné, na druhou stranu však může v souladu se zásadou vyšetřovací provést rovněž důkazy další.

[37] Z uvedeného vyplývá, že účastník řízení je povinen označit důkazy, jejichž provedení ve správním řízení navrhuje, zároveň však platí, že podklady pro vydání rozhodnutí si opatřuje správní orgán. V daném případě to znamená, že pokud by žalovaný shledal důkazy navrhované stěžovatelem jako relevantní a nezbytné pro zjištění skutkového stavu věci, bylo by na něm, aby si tyto důkazy sám opatřil. Neobstojí tak argument městského soudu, že pokud stěžovatel předmětné důkazy nepředložil, nemohl se jimi správní orgán zabývat. Městský soud v této věci nepatřičně odkázal na speciální úpravu řízení o námitkách obsaženou v zákoně o ochranných známkách, která zakotvuje zásadu koncentrace řízení a uvádí, že námitky ve smyslu § 7 tohoto zákona musí být odůvodněny a doloženy důkazy. Z uvedené právní úpravy totiž nevyplývá, že by to stejné, tedy povinnost dokládat důkazy, platilo také pro vyjádření přihlašovatele k námitkám.

[38] Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že městský soud nesprávně posoudil, zda se žalovaný vůbec mohl zabývat uvedenými důkazy. Toto nesprávné posouzení však nepovažuje za natolik závažné pochybení soudu, že by způsobovalo nezákonnost přezkoumávaného rozsudku městského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jednalo se totiž spíše o doplňující argument k jeho správnému závěru, že žalovaný se s tvrzením historických souvislostí přihlašované ochranné známky toliko implicitně vypořádal.

[39] Dále stěžovatel namítl, že městský soud nepostupoval v souladu se závazným pokynem Nejvyššího správního soudu obsaženým ve zrušovacím rozsudku a místo toho sám aktivně doplňoval dokazování a nahrazoval tak činnost správního orgánu.

[40] Zdejší soud připomíná, že původní rozsudek městského soudu (tj. rozsudek ze dne 26. 4. 2012, čj. 8 A 56/2010 – 113) zrušil z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti spočívající jednak v celkové nesrozumitelnosti tohoto rozsudku a konkrétně také z toho důvodu, že se městský soud nijak nevyjádřil k žalobní námitce spočívající v tom, že se žalovaný

pokračování

nevypořádal s tvrzením stěžovatele obsahujícím předmětné historické souvislosti přihlašovaného označení. V dalším řízení městský soud zavázal, aby přezkoumal, zda se žalovaný uvedenou námitkou dostatečně zabýval a posoudil vztah uvedené námítky k posouzení podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. a) a b) zákona o ochranných známkách.

[41] Z výše uvedeného vyplývá, že se městský soud v nyní přezkoumávaném rozsudku otázkou namítaných historických souvislosti přihlašované známky dostatečně zabýval, přičemž Nejvyšší správní soud se s jeho závěry, s výjimkou závěru rozvedeného v odst. 35 – 38 odůvodnění tohoto rozhodnutí, ztotožňuje. Stejně tak souhlasí s tím, že pro posuzování podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. a) a b) zákona o ochranných známkách nebyly v tomto případě historické souvislosti relevantní. Ze správního spisu totiž jednoznačně vyplývá, že existující ochranné známky „PILSNER URQUELL“ jsou staršími ochrannými známkami než přihlašované označení. Při posuzování pravděpodobnosti záměny a možného těžení z dobré pověsti starší ochranné známky v tomto případě nebyl historický vývoj přihlašované ochranné známky ani pivovaru PRIOR nijak rozhodný. Žalovaný naopak posoudil všechny podstatné skutečnosti, jak správně uvedl městský soud.

[42] Ve věci aktivního doplňování dokazování městským soudem Nejvyšší správní soud připomíná, že zjišťuje-li soud dodatečné informace (v tomto případě obsah příslušných internetových stránek) za účelem zjištění skutkových otázek, může se tak stát toliko v rámci dokazování. Protože dokazování provádí soud v souladu s § 77 odst. 1 s. ř. s. při jednání, je evidentní, že v nyní posuzované věci městský soud pochybil, pokud provedl důkaz obsahem internetových stránek s cílem upřesnit skutkový stav dané věci, respektive vyhledat podpůrný argument pro závěr žalovaného, mimo jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2009, čj. 1 As 30/2009 – 70).

[43] Zdejší soud proto musel dále zvážit, zda tato vada mohla mít vliv na zákonnost přezkoumávaného rozsudku. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak není, jelikož se jednalo spíše o nadbytečné argumenty. Sám městský soud totiž ještě před citací informací o historickém vývoji pivovaru PRIOR uvedl, že historické souvislosti přihlašované ochranné známky nejsou v dané věci relevantní. Městský soud navíc ani neuvedl, co z citovaných informací vyvozuje.

[44] Na základě výše uvedených skutečností zdejší soud uzavírá, že se městský soud, i přes některá pochybení, řídil závazným názorem zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu a řádně přezkoumal postoj žalovaného v napadeném rozhodnutí k historickým souvislostem přihlašované ochranné známky a rozebral relevanci tohoto tvrzení pro nyní posuzovanou věc. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvody pro zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

VI. Závěr

[45] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatele nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední

povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[46] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu